

Matthew Costello en
Neil Richards

De verdwenen toerist

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Een rondleiding in Cherringham

Will Goodchild haalde zijn zakhorloge tevoorschijn, dat hij van zijn vader had gekregen. Die had hem steeds weer verteld dat hij dat horloge had gedragen tijdens D-day, toen hij op Gold Beach aan land was gekomen en zijn dappere mannen in het strijdgewoel van de Tweede Wereldoorlog was voorgedaan.

Het was misschien wel Wills kostbaarste bezit en behalve dat het af en toe moest worden bijgesteld door een ouderwetse horlogereparateur in Oxford, gaf het exact de tijd aan en klingelde het zelfs op de hele uren.

Hij stond op het gazon in het dorpscentrum, waar behalve drie gedoneerde banken ook de middeleeuwse schandpaal stond, die elke dag verweerder leek te ogen. Hij zag dat het elf uur was.

En de bus was te laat.

Bijna op hetzelfde moment zag hij een grote witte touringcar verschijnen, die langzaam door de smalle hoofdstraat van Cherringham reed, alsof de chauffeur bang was dat hij de winkels aan weerszijden zou schampen.

De weinige dorpelingen die aan het wandelen waren, bleven op het trottoir stilstaan om naar de kolos te kijken die in hun blikveld verscheen.

Will rechtte zijn rug. Hij bracht een verwelkomende glimlach op zijn gezicht – dat hoorde er allemaal bij, dacht hij – zodra de touringcar vlak bij het plantsoen was en de parkeerplaats opdraaide, waar hij zeker voor de helft op de straat zou uitsteken.

Dat gevaarte zou het plein zeker een paar uur lang ont-sieren!

Hij liep naar het portier van de touringcar toe, de motor stopte en met een forse zwaai ging het portier vooraan open.

Will zag dat de gezette chauffeur uit de bus klom en met zijn ogen knipperde tegen het felle licht van de lantezon. Op zijn bolle hoofd, dat goed bij zijn al even bolle lichaam paste, droeg hij een te krap bemeten petje.

Will kende deze chauffeur niet. Hij deed een stap naar voren.

‘Hal-lo,’ zei hij. ‘Professor Will Goodchild. Uw gids.’

De chauffeur knikte, alsof die informatie er verder niet toe deed. Hij gebaarde naar de treden die de bus in voerden.

‘Volle bak, professor... en daar zijn ze al.’

Will deed een stapje achteruit, terwijl de passagiers, die helemaal uit Londen waren gekomen voor een dagtocht door de Cotswolds, de gewoonlijk rustige straten van Cherringham betraden.

Will probeerde de groep zo goed mogelijk in een kring rondom hem op te stellen.

Sommige toeristen staken hun telefoon omhoog en negeerden Wills praatje geheel om foto’s te maken van de gebouwen in het dorp, alsof het een pretpark was – en nog erger, ze maakten selfies.

Will had een enorme hekel aan selfies.

En de chauffeur?

Die stond een eindje van de groep af in zijn telefoon te praten en een sigaret te roken.

‘Welkom in Cherringham,’ zei Will met stemverheffing. ‘Vandaag zult u een aantal bezienswaardigheden gaan bekijken waaraan dit historische dorp zijn schoonheid te danken heeft. Als u vragen hebt...’

Het kostte moeite om je niet te laten afleiden door de toeristen, die veelal zelf ook afgeleid leken en geen moment leken te luisteren.

Waarom hebben ze in hemelsnaam deze excursie geboekt?
Hoe dan ook, Will vervolgde zijn verhaal.

Hij legde uit dat de schandpaal voor hun ogen inderdaad echt was, een eeuwenoud instrument dat voor allerlei bestraffingen werd gebruikt, van belastingontduikers en rokkenjagers tot vermeende heksen – de uit Cherringham afkomstige zusters Mabb inclusief, die er ieder een tijdje in vastgeklemd hadden gezeten.

‘Zo meteen lopen we naar de St.-Jameskerk, die uit de twaalfde eeuw dateert. Maar loopt u eerst met me mee naar misschien wel de grootste historische bezienswaardigheid van het hele dorp.’

Terwijl Will zijn groep toeristen wegleidde, keek hij naar de chauffeur, in de verwachting dat hij als hekkensluiter zou volgen, zoals vaak vereist was bij deze dagtochten.

Maar de chauffeur knikte alleen maar en stak zijn telefoon omhoog. ‘Ik moet wat zaken regelen, prof.’

De chauffeur knikte en grijnsde naar de langslopende passagiers. ‘Veel plezier, mensen!’

Hoewel Will het meestal niet eens was met ongefundeerde oordelen over anderen, trok hij toch zijn wenkbrauwen op toen hij de corpulente chauffeur passeerde.

Hij zou de baas van de touroperator zeker vertellen dat het protocol was geschonden! En als hij dan toch bezig was, zou hij ook om iets beleefder gedrag van de chauffeurs vragen.

Prof, kom nou toch!

Will liep de hoofdstraat in langs de winkels en passeerde zelfs een paar dorpelingen die al vroeg op weg naar de kroeg waren en de groep toeristen bekeken, die in een soort ganzenpas achter hem aan liepen, als een slecht voorbereide invasiemacht.

Net voorbij het dorps huis stopte Will bij een groot stenen kruis dat boven de groep uittorende, midden op het oude marktplein.

De toeristen begonnen meteen foto’s te maken, terwijl Will op een metalen plaquette onder het kruis wees.

‘Deze gedenkplaat herinnert aan de Slag bij Cherringham tijdens de Engelse Burgeroorlog, in 1646.’

Hij probeerde de verbeelding te prikkelen van de met zonnebrillen getooide toeristen.

‘Stelt u zich eens voor dat het parlamentsgezinde leger deze kant op marcheert en tegenover een dappere, maar veel kleinere verzameling royalisten komt te staan. Je kunt de zwaarden bijna horen kletteren! En precies op deze plek waar u nu staat, hier en overal om u heen, kleuren de straten rood van het bloed.’

Hij richtte zijn blik op de gedenkplaat – Will kon zich het tafereel gemakkelijk voorstellen...

De kreten. De chaos.

‘Volgens de verslagen uit die tijd was deze “rivier van bloed zo diep dat de eenden erin konden baden”!’

Een vrouw achteraan stak haar hand op.

‘Ja, mevrouw?’

‘Hoe laat gaan we naar Huffington’s om thee te drinken? Ik heb op Tripadvisor gelezen dat ze daar heerlijke koekjes hebben.’

Will was bang dat de vriendelijke glimlach waarin hij zijn gezicht had geplooid elk moment kon omslaan in een geërgerde blik.

Nu al thee en koekjes? En dat terwijl we nog maar net begonnen zijn aan deze zogenaamd historische rondwandeling?

Verbazingwekkend genoeg wist hij de glimlach te bewaren.

‘Jazeker, mevrouw, we zullen de wandeling beëindigen bij de beroemde tearoom Huffington’s, en daarna stapt u weer in de bus voor de volgende attractie.’

En daar zou weer een andere arme dwaas die lui een rondleiding geven.

‘Maar zullen we nu even verder lopen naar de St.-Jameskerk?’

Will had alle toeristen gevraagd om zo stil mogelijk te zijn als ze eenmaal in de kerk waren.

Maar hij zag dat zijn verzoek geen enkele indruk had gemaakt op een paar deelnemers, die druk bleven kletsen en foto's en selfies maakten alsof ze in een winkelcentrum rondliepen.

Hij bleef voor een werkelijk enorm schilderij van de gekruisigde Verlosser staan.

'Dit schilderij was een geschenk van de familie Mogdon,' zei hij zachtjes, 'en is een werk van een beroemde tijdgenoot van Rubens, Gaspar de Crayer.'

Hij draaide zich om en bekeek het schilderij, dat zowel in de lengte als de breedte zeker twee keer zo groot was als hij. 'U zult geen fraaier voorbeeld van zo'n altaarstuk vinden, zelfs niet in de beroemde kathedralen van Gloucester of Worcester.'

Een moment pauze om de toeristen de kans te geven nog meer foto's maken, voordat hij verder liep naar wat voor hem de bijzonderste plek in de kerk was, vooral gezien zijn achtergrond als historicus.

Hij merkte op dat sommigen eindelijk toch geboeid raakten door zijn verhaal.

Mooi, dacht hij.

Hij kon zich maar het beste op hen richten, in plaats van op de paar die geen belangstelling toonden. Zelfs één kaars in de duisternis is een overwinning voor het licht, dacht hij.

Hij liep een stukje verder, en de amorfe groep volgde hem trouw.

'En hier, op misschien wel de heiligste plek in de hele kerk...' Will draaide zich naar de marmerwand voor hem toe, en zoals altijd was hij meteen ontroerd.

2. De overledenen

Een moment lang zweeg Will – zijn persoonlijke ‘moment van stilte’.

In het marmer boven hem waren de namen en leeftijden gebeiteld van alle jonge mannen uit Cherringham die naar de Vlaamse akkers waren getrokken en daar aan hun eind waren gekomen, en in een soortgelijke marmertegel aan de rechterkant stonden de namen van degenen die slechts twee decennia later in een volgende wereldoorlog hetzelfde lot hadden ondergaan.

Veel van de namen waren van families die nog steeds in het dorp woonden; andere waren al lang verhuisd.

Of misschien waren die families tussen de twee oorlogen gewoon uitgewist.

Dat is wat een oorlog allemaal kon uitrichten... steeds weer.

‘De oorlogsslachtoffers van het dorp,’ zei Will plechtig. ‘Links van u uit de Eerste Wereldoorlog, de zogeheten Grote Oorlog, maar...’ – hij zweeg een moment en draaide zich naar zijn groep toe – ‘hoe komen we erbij om een oorlog “groot” te noemen?’

Eindelijk leek hij de aandacht van de hele groep te hebben.

Sommige gebeurtenissen ontstijgen zelfs het chaotische denken van de overprikkelde hersenen van de moderne mens, dacht hij.

‘U ziet daar, aan de linkerkant, ook een rij namen van degenen die op zee zijn gestorven. Die schepen, die zeelieden, slachtoffers van de meedogenloze onderzeebootoorlog. Man-

nen, zo jong nog, allemaal omgekomen in de ijzige wateren van de Noordzee en voor de kust van Frankrijk. Uiteraard ontbreken hun stoffelijke resten.'

Hij zweeg even.

En na nog een paar tellen vervolgde hij: 'Deze kerk speelde trouwens ook een rol in de Burgeroorlog. Na de Slag bij Cherringham werden gevangengenomen soldaten hier vastgehouden, terwijl er over hun lot werd beslist. Stelt u zich voor dat deze kerk tot de nok toe gevuld is met royalisten!'

Terwijl de toeristen om zich heen keken, haalde hij zijn zakhorloge tevoorschijn.

Hij moest vaart maken.

Hij wierp nog een laatste blik in de kerk om zich ervan te verzekeren dat de groep nog bij elkaar was en ging hun voor naar het kerkhof.

Het bochtige pad was slechts een kortere weg – of een plek waar tieners wegglipten om te doen wat tieners zoal deden, buiten het zicht van de volwassenen.

Iedereen was dol op grafstenen!

Will keek naar de toeristen die over het kleine kerkhof slenterden, omlaag tuurden naar grafstenen die plat op de grond waren gevallen en probeerden de opschriften met grotendeels verweerde namen en data te lezen.

Hij was zelf betrokken geweest bij het opzetten van de St.-James-database, met het doel de graven en stoffelijke resten zo goed mogelijk te identificeren.

Maar van veel twaalfde-eeuwse grafstenen zou nooit opgehelderd worden wie daaronder begraven lagen, tenzij de overblijfselen werden opgegraven en onderzocht.

Mocht hij ooit schatrijk worden en zijn vermogen kunnen wegschenken, dan zou hij het vast en zeker daaraan besteden. Dat zou toch geweldig zijn?

'Oké, mensen, tijd om het pad voor ons te volgen, allemaal achter elkaar zou ik zeggen...'

Hij keek de vrouw aan die nog steeds heel veel zin in thee en koekjes leek te hebben.

‘En zoals gepland eindigen we bij Huffington’s voordat u weer in de bus stapt.’

De vrouw glimlachte.

Tot zover al die verbazingwekkende verhalen uit het verre verleden.

Hij draaide zich om en ging de groep voor naar de achterzijde van het kerkhof, waar een paar treden en een ijzeren hek toegang gaven tot het ommuurde weggetje dat van de oude marktplaats naar een open plek liep. Daar werd het vee van oudsher naartoe gebracht om verhandeld te worden.

Will richtte zich tot zijn groep.

‘Pas op dat u niet tegen deze stapelsteenmuren leunt. Ze blijven alleen staan dankzij het eigen gewicht. We treden nu in de voetsporen van de dorpelingen die hun nietsvermoedende vee naar de markt leidden.’

Hij schraapte zijn keel; een vleugje ironie, dacht hij, met een blik op de drie meter hoge muren aan weerszijden van het pad.

‘Ik weet zeker dat heel wat royalisten geprobeerd hebben om via deze route te ontsnappen. Waarschijnlijk tevergeefs.’

Hij draaide zich om en zag dat de toeristen hem nu daadwerkelijk een voor een in een soort ganzenpas volgden.

Ze vormden niet langer een uitwaaierende meute, maar een kronkelende lijn.

De chauffeur, die bij de voordeur van Huffington’s stond, kwam naar Will toe.

‘Geen problemen, professor?’

Will stoorde zich nogal aan de manier waarop deze mollige man met zijn losse stropdas en belachelijke petje ‘professor’ zei. Alsof hem ‘prof’ noemen nog niet erg genoeg was.

Nou ja, het bedrijf betaalde in elk geval op tijd.

Volgens het excursieprotocol moest Will wachten tot de theepauze voorbij was en dan zijn groep toeristen een goede reis toewensen.

En dat betekende dat er niets anders op zat dan een praatje te maken met deze man.

‘Je krijgt volgende week trouwens nog twee groepen. Het wordt steeds drukker. Al schijnt er pokkenweer op komst te zijn...’

Will keek naar het naamplaatje dat scheef op het overhemd van de man vastgeprikt zat.

Babcock.

Dezelfde naam als de eigenaar van het touringcarbedrijf.

Of...

‘Meneer Babcock?’

De man keek Will aan alsof dat volkomen duidelijk was.

‘Ja?’

Will was oprecht verbijsterd.

‘Bent u de eigenaar?’

‘Ik ben een geluksvogel. Inderdaad. Mijn vaste chauffeur voor deze trip heeft zich ziek gemeld. En dus heb ik het genoeg om van en naar Londen te rijden. Ik zal je iets vertellen, professor. Die rit over de M4 is verschrikkelijk. Maar met zoveel klanten is annuleren nog erger.’

Will wilde Babcock er net aan herinneren dat hij zijn factuur voor de excursies van de komende maand nog zou e-mailen, maar de groep kwam inmiddels de deur van Hufington's uit. De thee en het gebak van de tearoom waren blijkbaar in de smaak gevallen, want iedereen keek vrolijk.

Will was allang blij dat hij de chauffeur links kon laten liggen; hij hield er niet van om over geld te praten, tenminste niet als je met iemand in gesprek was.

Dat leek op de een of andere manier... onfatsoenlijk.

Je kon zo iets veel beter met een kort mailtje afhandelen.

Babcock verschoof zijn pet zodat die minder komisch op zijn hoofd stond.

‘Oké, mensen. We kunnen vertrekken.’

De chauffeur liep naar het open busportier en bleef daar staan, terwijl de passagiers instapten.

‘Dezelfde stoelen?’ vroeg een vrouw.

‘Ga zitten waar je wilt, dame,’ zei hij met een brede grijns.

‘Het uitzicht is voorin of achterin hetzelfde.’

De vrouw keek haar man aan. ‘Zie je wel, Milton – dat zei ik je toch al!’

Will bleef glimlachen tegen de toeristen die hem passeerden; de klus zat er bijna op. Sommigen knikten alleen maar, anderen zeiden stillerjes ‘dank u wel’.

Toen een man hem wat munten aanbood – jemig, een fooi! – schudde Will zijn hoofd, nog steeds met die gebeitelde glimlach.

‘Helemaal niet nodig,’ zei hij. ‘Maar toch bedankt.’

Ook al genoot hij er misschien niet echt van om de geschiedenis tot leven te brengen voor een meestal ongeïnteresseerd gehoor, hij had toch voor zichzelf besloten dat hij beslist geen fooien zou aannemen.

‘Nou,’ zei Babcock lachend, ‘je lijkt er geen een kwijtgeraakt te zijn, hè?’

Will vroeg zich af of Babcock de koppen niet moest tellen.

In plaats daarvan klom de eigenaar/chauffeur de drie treden op, zodat hij in de bus kon kijken.

‘Yup, het lijkt erop dat ze er allemaal zijn. Alleen nog plek bovenop!’

Babcock tikte met twee vingers tegen zijn pet en nam plaats op de chauffeursstoel.

‘Verder met de show, hè, professor? Gedraag je een beetje. En als dat niet lukt... laat je dan niet pakken!’

Will knikte en bleef beleefd glimlachen tegen de chauffeur, die bulderend van het lachen op de knop drukte waarmee hij het pneumatische portier kon sluiten.

Will bleef naar de bus kijken, die traag van de parkeerplaats manoeuvreerde met een driepuntsbocht, wat de chauffeur de nodige moeite leek te kosten. Uiteindelijk reed de bus langs The Ploughman weg in de richting van de glooiende heuvels vlak buiten Cherringham.

Toen de bus uit het zicht verdwenen was, dacht Will aan zijn vrije middag. Misschien kon hij nog wat onderzoek doen in de bibliotheek?

Dat klonk goed.

Zelfs als hij alleen maar over dit historische dorp een praatje gaf, wilde hij altijd meer weten.

En zo dacht hij helemaal niet meer aan Babcock en zijn bus vol toeristen, althans voorlopig niet.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel
Een dodelijk plot
De verdwenen toerist

E-book oktober 2024

Dit is het achttiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *The Vanishing Tourist*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7637 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7638 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.